

Вінок синівський (Батькові)

Юрій Липа

I

Шляхотнее чоло мого Батька
Укрите пелюстками від троянд;
І в рученьки його вкладіте берла
Од трьох світів, сотворених суквітно:
Золотохвильних, теплих нив південних,
Високих гір, блакитноверхих гір,
і моря, моря, що буяє вічно...

II

В моїй країні пишній,
Мій Батеньку, творіте Службу Божу,
З життям людським довічно будьте
злиті,
Немов шумні вітри, що віють
без спочинку,
Немов гримучі води, випорснені
в далеч,
Мов сонячна теплота, розвивайте
землі, —
Душе великая в незмінному пориві!

III

Я. Бачу їх на скелях. Там, — де море.
Ось Правда йде в плащі із левих шкір,
Ось Вірність тихая із нею розмовляє,
Ось Непідкупність з золотим ключем,
Ось і Братерськість, що з орлами
з міді,
Їх обіймає любо. Ось дубовий
Вінок Знання вбирає й усміхом Краса
Дарує всіх гостей Душі, що гідна.
Чуєш?
То — Перемога в сурми трубить.

І цвіте Земля.

IV

Благословен, Татусю, час Великих Дум,
Стежки майбутности, що Ваші стопи ранні,

Кривавлячися, протоптали нам!
Ось вийшли ми високо. Кожна диха важко,
І мужність кожному в життю єдиний щит.
А я де гляну, — Вас знаходжу, Батьку...

Узори креслять маятники Часу,
Найвищому читальні ті узори, —
І чую голос: "Будь, зростай, твори!
О Україно, будь, як Божий світ.
В Тобі — небес сади многопоясні.
В Тобі — земель розквітла
різнородність.
В Тобі довершення Одвічного
й Людського"...